

Ἡ ἀρχαιότερα εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ῥώσου, μέ παραστάσεις ἀπό τήν μαρτυρική ζωή καί θαύματα τοῦ Ἁγίου. Φυλάσσεται στόν Ναό Του στό Προκόπιο Εὐβοίας.

Ἐλπιδοφόρα μινύματα
καί θαυμαστά γεγονότα
ἀπό τό Ἱερό Προσκύνημα
τοῦ ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ
τοῦ Ῥώσου, Προκόπιου Εὐβοίας

Εὐγνώμων ἀντιπροσφορά
στόν Ὁμολογιτῆν Ὁσιον
Ἰωάννην πρὸς παρηγορία
πονεμένων καί δοκιμαζο-
μένων συνανθρώπων μας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ:
«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Ὁσίου Ἰωάννου Ὁμολογητοῦ τοῦ Ῥώσου

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Ἐκ γῆς ὁ καλέσας σε, πρὸς οὐρανίους μονάς, τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον ἀδιαλώβητον, τό σκῆνός σου Ὁσιε. Σὺ γάρ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὡς αἰχμάλωτος ἦχθης, ἔνθα καὶ ὠκειώθης, τῷ Χριστῷ, Ἰωάννη. Αὐτόν οὖν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον

Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου, Ὁσιε Πάτερ, ἡ ἅγια σήμερον, ἐπέστη μνήμη τὰς ψυχὰς, τῶν εὐσεβῶν κατευφραίνουσα, ᾧ Ἰωάννη, τῶν πίστει τιμώντων σε.

Μεγαλυνάριον

Αἴτησαι εἰρήνην παρά Θεοῦ, πνευμάτων γαλήνη, μέχρι τέλους ὑπομονήν· ψυχῶν σωτηρίαν, ἡμῖν τοῖς σοῖς ἰκέταις, τοῖς εὐφημοῦσι πόθῳ τὰ σά θαυμάσια.

* * *

Ὁ Ὁσιος Ἰωάννης ὁ Ῥώσος ὁ Ὁμολογητῆς ἔζησε περίπου 40 χρόνια (1690-1730). Ἡ ἱερά του μνήμη τελεῖται τὴν 27η Μαΐου· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον εὐρίσκεται στό Προκόπιο τῆς Εὐβοίας.

Σημείωμα ἐκδότου

Θεοῦ συνεργοῦντος στίς 8 Μαΐου τοῦ 2007 ὁ ὑπεύθυνος τῶν ἐκδόσεων «Ὁρθόδοξος Κυψέλη» Θεσσαλονίκης, μετὰ ἀπό πολλά χρόνια, βρέθηκε μαζί καί μέ ἄλλες ψυχές στό ἱερό προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ῥώσου στό Προκόπιο τῆς Εὐβοίας.

Ἀξιοθήκαμε ὄχι μόνο νά προσκυνήσουμε τό χαριτόβρυτο σκῆνωμα τοῦ γενναίου ὁμολογητοῦ καί θαυματουργοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ῥώσου, νά βρεθοῦμε συμπροσευχόμενοι στόν καταναυκτικό ἐσπερινό καί τήν ἱερή παράκληση στόν Ναό Του, ἀλλά καί νά μᾶς ἀπευθύνῃ ὁ σεβαστός π. Ἰωάννης Βερνέζος λόγους παρακλήσεως καί πνευματικῆς οἰκοδομῆς ἀπό τό περίσσευμα τῆς καρδίας του.

Τόσον οἱ ἱερές καί εὐκατάνυκτες ἀκολουθίες, τοῦ ἐσπερινοῦ καί τῆς παρακλήσεως, ὅσο καί οἱ βιωματικές πατρικές διδαχές τοῦ ἐκλεκτοῦ καλοῦ ποιμένος καί πνευματικοῦ ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου καί τοῦ Ἀμπελῶνος Κυρίου πατρός Ἰωάννου (ὑπηρετοῦντος τόν Ἅγιον καί τό προσκύνημα ἐπὶ 40 καί πλέον χρόνια μέ φιλότιμο, ζῆλο, ἀξιοπρέπεια καί ἀνιδιοτέλεια), μίλησαν εὐεργετικά στίς καρδιές ὄλων μας.

Κατ' οἰκονομία Θεοῦ κάποια ψυχὴ μαγνητοφώνησε ὅλα ὅσα μέ ζωντάνια πίστεως μᾶς εἶπε ὁ π. Ἰωάννης· ἐξεφράσθηκε δὲ ἡ διάθεση νά τήν ἀποκτήσουν ὅ-

λοι οί συμπροσκυνηταί γιά ψυχική τους ώφέλεια. Τελικά θεωρήσαμε χρησιμότερο νά απομαγνητοφωνηθῆ καί κυκλοφορήση στό τεύχος αυτό γιά νά ευεργετηθοῦν πνευματικά καί άλλες ψυχές πού δοκιμάζονται καί ἔχουν ἀνάγκη ἀπό τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καί ὄλων τῶν Ἁγίων Του.

Θέλοντας, λοιπόν, νά καταστήσουμε μετόχους, στήν πνευματική αὐτή πανδαισία πού βιώσαμε, καί άλλες δεκτικές ψυχές συνανθρώπων μας ἐκδίδεται ἡ ἐνδιαφέρουσα αὐτή ὁμιλία μαζί καί μέ λίγα θαυμαστά γεγονότα τοῦ Ὁσίου πρὸς παρηγορία καί αὔξηση τῆς πίστεώς μας, ἰδιαίτερος δέ τῶν ἀσθενῶν καί πασχόντων, ψυχικῶς καί σωματικῶς, ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας.

Καλή μελέτη, καί μέ τίς πρεσβεῖες τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου, νά εὐαρεστήσουμε τόν Θεό πρὸς σωτηρία μας.

Τό τεύχος αὐτό προσφέρεται δωρεάν ἀπό τίς ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη» πρὸς δόξαν Χριστοῦ καί παρηγορία πονεμένων, εὐγνωμοσύνης ἕνεκεν πρὸς τόν Ὁσιον Ἰωάννην τόν Ὁμολογητήν.

Πληροφορίες στό τηλ.: 2310212659.

Πρωτοπρεσβυτέρου Ἰωάννου Βερνέζου

Ἐλπιδοφόρα μηνύματα ἀπό τό Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου Εὐβοίας*

Δεῦτε προσκυνήσωμεν πιστοί, καί μετ' εὐλαβείας καί πόθου κατασπαζόμενοι, λείψανον περίσεπτον καί πανυπέρτιμον, Ἰωάννου θεόφρονος, ἀγνίσωμεν χεῖλη, ὄμματα καί μέτωπα, καί ἱκετεύσωμεν, ὅπως καί ἡμᾶς ἀξιώσῃ, τέλους σωτηρίου καί θείου, ταῖς αὐτοῦ πρὸς Κύριον δεήσεσιν.

Εὐχομαι νά αποβῆ τό προσκύνημά σας αὐτό πρὸς τόνωση γιά τόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, καί ψυχική σωτηρία... Ἡ ζωή ἔχει δυσκολίες, ἐμπόδια ἀνυπέρβλητα, οἱ οὐρανοί ὅμως δέν κλείνουν ποτέ γιά κανένα. Μᾶς ἀπομένει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἄν ὑπάρχη μέγας σταυρός, ἂν ὑπάρχη Μεγ. Παρασκευή, ἀκολουθεῖ ἡ Ἀνάστασις.

Ἦρθατε σέ ἓνα Ἅγιο πού περπάτησε ἔτσι τήν ὁδὸ τοῦ μαρτυρίου.

Γεννήθηκε στήν Ρωσία ἀπό Ρώσους ὀρθοδόξους γονεῖς. Τοῦ ἔδωσαν χριστιανική ἀνατροφή. Μεγάλη

* Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία πού ἔγινε σέ προσκυνητὰς ἀπό τήν Θεσσαλονίκη τήν 8ην Μαΐου 2007.

υπόθεση νά ποῦμε πῶς τὰ παιδιά ἀνετράφησαν κατά τήν διδασκαλία Κυρίου, κατά τό Εὐαγγέλιο. Σημειώνεται, ὅτι τόν ἀνέθρεψαν οἱ γονεῖς του χριστιανικά.

21 ἐτῶν πῆγε στρατιώτης στόν τσαρικό στρατό τῆς πατρίδος του. Μάχεται γιά τήν ἀνακατάληψη τοῦ Ἀζώφ ἀπό τό 1711 ἕως τό 1718. Αὐτά τά χρόνια πολέμησε καί πιάστηκε αἰχμάλωτος πολέμου. Συστρατιώτης του ἦταν ὁ Παχώμιος καί συναιχμάλωτος. Χωρίστηκαν ὅμως γιατί ὁ Τούρκος ἀξιωματικός πῆγε τόν Ἰωάννη στό Προκόπι Καππαδοκίας καί ὁ ἄλλος ἀξιωματικός μέ τόν Παχώμιο ἔμεινε στό Οὐσακί. Μαρτύρησαν καί οἱ δύο. Ὁ Παχώμιος ἐτελειώθη τήν 21η Μαΐου καί ὁ Ἰωάννης τήν 27η Μαΐου. Μετά τόν πόλεμο ὁδηγήθηκαν χιλιάδες Ρῶσοι αἰχμάλωτοι πολέμου. Ταπεινώθηκε ἡ Ρωσική αὐτοκρατορία ἀπό τούς Τούρκους. Ἡ συνθήκη πού ὑπέγραψαν τό 1718 ἦταν ταπεινωτική καί χιλιάδες αἰχμάλωτοι Ρῶσοι ὁδηγήθηκαν στά σκλαβοπάζαρα τῆς Ἀνατολῆς. Στό Προκόπι ἦταν καί ἄλλοι Ρῶσοι στρατιῶτες πού ἐξώμοσαν ἀπό τά φοβερά βασανιστήρια. Δέν ἄντεξαν καί ἔγιναν Μωαμεθανοί. Ἀρνήθηκαν τόν Χριστό. Ἦρθε καί ἡ σειρά τοῦ Ὁσίου. Καί εἶπαν καί στόν Ἰωάννη:

Γιουβάν! σκλάβε, δοῦλε, ἄπιστε κιαφίρ ἢ ἀσπάξεσαι τό κοράνιο ἢ πεθαίνεις!

Ἀφέντη, εἶπε ὁ Ὁσιος Ἰωάννης. Τά μέν καθήκοντά μου τά κάνω στά κτήματα καί τά ὑποστατικά σου μέ ὑπακοή. Τήν ψυχή μου ὅμως δέν θά τήν δώσω. Ἐγώ τόν ἀληθινό Θεό μόνον λατρεύω. Ἐσύ ἐξουσιάζεις τό σῶμα μου ὄχι τήν ψυχή μου. Ἐχεις αἰχμάλωτο μόνο τό σῶμα μου. Κοράνιο καί Μωάμεθ δέν προσκυνῶ.

Τί ὁμορφο διαχωρισμό πού κάνει ὁ Ἅγιος! Ἡ ἀπολογία του ὁμοια μέ ἐκείνην πού ἔκαναν ἑκατομμύρια μαρτύρων τῆς πίστεως.

Οἱ ὀθωμανοί προχωροῦν σέ βασανιστήρια οἰκτρά. Ἄργό μαρτύριο. Οἱ ὀθωμανοί δέν θανατώνουν ἀμέσως. Θέλουν νά σέ βασανίζουν μέχρι νά ἀρνηθῆς ἐκεῖνο πού πιστεύεις καί νά ἀσπαστῆς τόν μωαμεθανισμό. Ἔως καί σήμερα τήν ἴδια τακτική ἀκολουθοῦν.

Μετά ἀπό τούς ξυλοδαρμούς καί τά βασανιστήρια ἔβαλαν τόν Ἅγιο νά ὑπηρετῆ τά ἄλογα στόν στάβλο. Ὁ Ὁσιος ἔλεγε: τόν στάβλο τῆς Βηθλεέμ μέ θυμίζει. Ἄν βγάλουμε τό σκουφάκι του θά δοῦμε ὅτι εἶναι καμμένο τό κρανίο τοῦ Ὁσίου γιατί οἱ Τούρκοι πύρωναν στήν φωτιά ἕνα τάσι, ἕνα χάλκινο πιάτο μέ τιμπίδα, μέ μιά λαβίδα, τό κοκκίνιζαν τό πιάτο καί μέ αὐτό τοῦ ἔκαιγαν τά μαλλιά καί τό δέρμα τῆς κεφαλῆς. Πύρωναν ὀλόκληρο τό κρανίο γιά νά ἀκούσουν τήν ἄρνηση.

Τό ἀγκάθινο στεφάνι μου φορᾶτε, τοῦ Κυρίου μου, ἔλεγε.

Ἔτσι ἐρμήνευαν καί ἐρμηνεύουν οἱ Ἅγιοι τήν ζωή τήν μαρτυρική.

Ἐμεῖς δέν διακρίνουμε, ποιὰ εἶναι ἀπό τόν Κύριο τά βάσανα πού περνᾶμε, καί πολλές φορές ἀγανακτοῦμε μέ τίς δοκιμασίες. Ἀρνούμαστε καί ρωτᾶμε γιατί; Γιατί Θεέ μου ἐμένα; Προβάλλουμε τό γιατί σέ ὅ,τι μᾶς συμβαίνει, ἀσθένειες, βάσανα, δοκιμασίες, καί ρωτᾶμε γιατί ἐμένα; γιατί;

Νά τό ἔλεγε ἄραγε καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης; Ὁχι!

—Θεέ μου σέ δοξάζω, σέ λατρεύω, χύνω τό αἷμα μου γιά Ἐσένα.

Μποροῦσε νά πῆ, γιατί ἀφήνεις τούς Τούρκους καί μου κάνουν αὐτά; Ὁχι! Γιατί νά τό παθαίνω αὐτό; Ὁχι.

Οἱ ἀδύναμοι ἐμεῖς τά λέμε καί ἔχει μεγάλη σημασία. Μεγάλη ἢ διαφορά μας μέ τούς Ἅγιους. Οἱ Ἅ-

8
γιοι είχαν τό πᾶν, τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τόν ἴδιο τόν Θεό.

Εἶδατε πῶς λαχταρᾶμε γιά τίς οἰκογένειές μας, γιά τά παιδιά, γιά τά ἀγαθά τά ἀνθρώπινα; Κράκ! κάνει ἡ καρδιά μας γιά ὀρισμένα ἀνθρώπινα πράγματα.

Τῶν Ἁγίων ἡ καρδιά δέν ἔκαμε αὐτό τό κράκ γιά τίποτα ἐκτός ἀπό τόν Θεό. Αὐτή εἶναι ἡ διαφορά μας, σέ αὐτό διαφέρουμε.

Ἔρχεται, λοιπόν, ἐξαντλημένος ὁ Ἅγιος μέσα στό στάβλο μέ τά ζῶα, ζήτησε τήν Θεία Κοινωνία ἀπό τόν ἱερέα. Προαισθάνθηκε τό τέλος του, ζήτησε τόν ἱερέα νά πάη στό στάβλο γιά νά τόν κοινωνήσῃ.

Ὁ ἱερέας τόν γνώριζε τόν Ὅσιο γιατί σέ ὄλα τά χρόνια τοῦ μαρτυρίου κρυφά ὁ Ὅσιος σηκωνόταν μεσάνυχτα, τουλάχιστον μία φορά τήν ἐβδομάδα, καί πήγαινε στήν ἐκκλησία καί μεταλάβαινε τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, καί τό σημειώνει αὐτό ὁ ὑμνογράφος καί ὁ συναξαριστής: «Ἐκαστον γάρ Σάββατον τῶν θείων καί ἀχράντων μετεῖχε μυστηρίων».

Ἦταν ἔτοιμος νά δεχθῇ τό αἷμα καί τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μέ τά αἵματα τοῦ μαρτυρίου ἐπάνω του· ἐμεῖς εἴμαστε ἄξιοι ἄραγε νά κοινωνοῦμε κάθε ἐβδομάδα; Ὁ Θεός τό ξέρει, καί ἐμᾶς νά μή μᾶς λείπη αὐτή ἡ ἐπιθυμία νά κοινωνοῦμε, συχνά, διότι ἐδῶ εἶναι ἡ πύλη τοῦ Παραδείσου. «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἔχει ζωήν αἰώνιον. Ἐάν δέν φᾶτε τό σῶμα μου καί δέν πιῆτε τό αἷμα μου οὐκ ἔχετε ζωήν ἐν ἑαυτοῖς».

Ἄπό ἐδῶ ξεκινᾷ ὁ Παράδεισός μας. Ὅταν εἶπαν στόν Κύριό μας γιά τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, πόσο ὁμορφα θά εἶναι νά καθήσῃ κανεῖς στό τραπέζι τῆς βασιλείας μαζί σου, ὁ Κύριος εἶπε· ἡ βασιλεία ἡ ἐμή

ἐντός ὑμῶν ἐστί. Μέσα στίς καρδιές σας εἶναι ἡ βασιλεία ἡ δική μου. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἀπό ἐδῶ βιώνουμε τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Τό ἐχέγγυο, ἡ βάση εἶναι ἡ ἐξομολόγησή μας, ἡ συγχώρηση δηλαδή τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἄνθρωποι εἴμαστε. Νά μή ποῦμε δέν σκότωσα, δέν ἀδίκησα, δέν ἔκλεψα κ.τ.λ. Ὅχι. Καί μία μέρα νά ζήσουμε ἔχουμε ἁμαρτίες. Τί λέει ἡ γλώσσα μας; τί βλέπουμε; τί ἀκοῦμε; τί ἐπιθυμοῦμε; Σέ μία εὐχή λέμε: Τά ἐν λόγῳ καί τά ἐν ἔργῳ, τά ἐν γνώσει καί ἀγνοίᾳ, τά κατά νοῦν καί διάνοια τά πάντα ἡμῖν συγχώρησον ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Νά ζητᾶμε τήν εὐχή. Νά λέμε νά ἀκουμπήσῃ τό χέρι του ὁ πνευματικός στήν κεφαλή μας, ὅπως ὁ Χριστός στούς ἀποστόλους καί οἱ ἀπόστολοι στούς διάδοχους. Αὐτή ἡ εὐλογία, αὐτή ἡ μετάδοση τῆς συγχωρήσεως, τῆς χάριτος ἔφτασε μέχρι τίς ἡμέρες τίς ἰδικές μας. Νά ζητᾶμε ἀπό τόν πνευματικό τήν συγχώρηση καί νά μετέχουμε τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου, νά μετέχουμε στό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκανα αὐτή τήν παρένθεση γιατί τό κέντρο τῆς ζωῆς τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου ἦταν τό μαρτύριο μέ τήν Θεία Κοινωνία. Ἡ ὑπομονή, ἡ ἀντοχή μέ τήν σφραγίδα τοῦ σώματος καί αἵματος τοῦ Κυρίου.

Ἐμεῖς ἐκεῖ πού ἀκουμπᾶμε τά χεῖλη μας, ἀσπαζόμενοι τήν λάρνακα τοῦ Ὁσίου, τά ἀκουμπᾶμε σ' ἕνα πνευματέμφορο καί σ' ἕνα χριστοφόρο ἱερό λείψανο. Πάντοτε σκηνώνει ὁ Χριστός μετ' αὐτῶν τῶν ἱερῶν λειψάνων. Πάντοτε συνοικεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον.

Ζῶν ὁ Ὅσιος Ἰωάννης κληρονόμησε τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Εἶδοποίησε, λοιπόν, τόν ἱερέα. Ὁ ἱερέας κατάλαβε

ὅτι δέν μπορεῖ ὁ σκλάβος νά περπατήσῃ καί παίρνει ἕνα μῆλο, τό ἐκοίλωσε, τό ἐκούφωσε, ἔβαλε μέσα τήν θεία κοινωνία καί τό ἐπῆγε στόν στάβλο. Ἐκεῖ ὁ Ὅσιος ἦταν πεσμένος μέσ στίς κοπριές τῶν ζώων, τό σημειώνει ὁ ἱστορικός· «ὡς ὁ δίκαιος Ἰώβ κείμενος ἐπί κοπρίας». Σάν τόν δίκαιο Ἰώβ πού εἶχε χάσει τά πάντα καί πεσμένος μέ ἕνα ὄστρακο ἔξυνε τίς πληγές του, ἔτσι τόν παρομοιάζει ὁ ὑμνογράφος μέ τόν Ἰώβ πού πέρασε ὅλα τά ἀθλήματα καί μέ τήν ὑπομονή τήν μεγάλη.

Ἔτσι τόν βρῆκε ὁ ἱερέας νά κείτεται ἐπί κοπρίας. Νά τό μεγαλεῖο τῶν Ἁγίων! Νά πού καί πάλι δέν ἀκούγεται κανένα παράπονο ἀπό τόν Ἅγιο· πού μένει, πού τόν ἔχουν καί διαμένει ἐκεῖ.

Τήν ἡμέρα ἐκείνη τόν κοινωνήσε ὁ ἱερέας καί κλίνας τήν κεφαλήν παρέδωκε τό πνεῦμα. Μποροῦμε νά ποῦμε καί ἐμεῖς· ἔγειρε ἡ ἁγία του κεφαλή, ἀσχετῶς πού βλέπουμε καί ἐμεῖς πολλές φορές νά γυρίζει καί νά μετακινεῖται ἡ ἁγία του κεφαλή.

Ὅταν κάναμε τό 2005 τήν ἀλλαγὴ ἀμφίων στίς 18 Ἀπριλίου 2005, ξέρετε; Ζητάει ἄλλο τῶν νά τοῦ ἀλλάξουμε τά ἄμφια. Δέν ἀνοίγει ἡ λάρνακα καί νά θελήσουμε. Γυρίζει τό κλειδί καί ἀκούγεται καί δέν ἀνοίγει ὅταν δέν θέλει. Πῶς εἰδοποιεῖ γιά τήν ἀλλαγὴ τῶν ἀμφίων του; Νά, ἔρχεται π.χ. σέ μιὰ καλή ψυχὴ καί λέει στόν ὕπνο (σέ διάφορα μέρη, στήν Ν. Ὑόρκη, στήν Αὐστραλία, στήν Θεσσαλονίκη), ἔλα νά μέ χαιρετήσῃς, εἶμαι ὁ Ἰωάννης ἀπό τήν Ρωσία· ἔλα στήν ἐκκλησία μου καί νά πῆς στόν ἱερέα ἦρθε ὁ καιρός νά μοῦ ἀλλάξουν τούς χιτῶνες. Ἔτσι ἔγινε τό 1937, τό 1955, τό 1977 πού ἔγινε ἀποδέκτης ἐγώ. Ἐπῆρα ἐγώ τίς πληροφορίες ἀπό πιστούς. Τό 2005 ξαναζήτησε ὁ Ὅσιος νά γίνῃ ἀλλαγὴ ἀμφίων μετά 28 χρόνια πού πέρασαν ἀπό τό 1977.

Ὁ κ. Στυλιανός ξέρει ὅτι ἐδῶ μαζί ξεκινήσαμε στόν ἀγῶνα. Μοῦ εἶπε λευκανθήκαμε. Ὁ ἀγαπητός Στυλιανός εἶναι πολλά χρόνια στόν ἀγῶνα, καί νά προσεύχεσθε γι' αὐτόν. Ἐγώ εἶμαι ἐδῶ 43 χρόνια κληρικός καί τρία χρόνια πρὶν ὡς λαϊκός, συνολικά 46 χρόνια καί ἔχουμε δεῖ χιλιάδες καί ἑκατομμύρια πιστοῦς νά περνοῦν μπροστά ἀπό τόν Ἅγιο Ἰωάννη.

Τί ἔχουμε νά μαρτυρήσουμε; Τί εἶδαμε στίς ἀλλαγές; Τό συγκλονιστικό εἶπαμε εἶναι ὅτι εἰδοποιεῖ ὁ Ἰδιος! Ἔτσι σέ μιὰ κοπέλα εἶπε:

Νά ῥθῆς νά δῆς τό μαξιλάρι μου πού θά εἶναι γεμάτο δάκρυα. Κλαῖμε γιά σᾶς τούς νέους. Προσευχόμαστε ἰδιαίτερα γιά σᾶς στό Θεό νά σᾶς στηρίξῃ.

Ὅταν τό 1977 ἀνοίξαμε καί εἶδαμε τό μαξιλάρι ὁλοκαθαρό ἦταν, ὅμως ἐδῶ δίπλα στούς ὀφθαλμούς ἦταν βρεγμένο μέ μιὰ μεγάλη κηλίδα ἀπό δάκρυα. Εἶδαμε ὅλη τήν κεφαλή τοῦ Ἁγίου νά κινεῖται, καί ὁ Σεβασμιώτατος καί οἱ ἱερεῖς.

Συγκλονιστικό! Παίρνουμε τήν λάρνακα καί ἐρχόμαστε σέ δύο τραπέζια καί βάζουμε τόν Ἅγιο. Αὐτό πού σεβάστηκε ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἐτίμησε καί ἐχαρίτωσε καί ἐδόξασε, πού χάρισε τό δῶρο τῆς ἀφθαρσίας ὡς τήν Β΄ Παρουσία.

Εἶναι συγκλονιστικό νά τόν ἀλλάξῃς σάν ζωντανό ἄνθρωπο. Καί τό 1977 καί τό 2005 ἔγινε τό ἴδιο αὐτό θαυμαστό γεγονός.

Στόν στάβλο ἐπί κοπρίας σάν τόν δίκαιο Ἰώβ.

Νά ἀπό πού πέρασε ἡ Ὁρθοδοξία μας. Νά τά αἶματα τῶν μαρτύρων. Νά οἱ θυσίες, οἱ κόποι, οἱ ἰδρώτες, τά κλάματα, ὅλα τά βασανιστήρια. Καμιά φορὰ φοβόμαστε, ἀκοῦμε ὅτι κάποιος ἀπό τήν Κυβέρνηση, κάποιος ὑπουργός, κάποιος πρόεδρος ἔβγαλε κάποιο διάταγμα ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας, ἐναντίον τῶν μυ-

στηρίων, ἐναντίον τοῦ μυστηρίου τοῦ Γάμου. Ναί, ἀνησυχούμε. Ὅχι νά φοβόμαστε ὅμως.

Κανένα διάταγμα δέν μπορεῖ νά μετακινήσει αὐτές τίς θυσίες. Ποιός τά αἵματα τῶν Μαρτύρων; Ποιός τά δάκρυα τῶν Ὁσίων;

Γιατί δέν μπορεῖ νά τά μετακινήσει κανένα διάταγμα;

Γιατί ἔγιναν ἀπό τούς Ἁγίους προσφορά αὐτές οἱ θυσίες στόν Θεό, καί τά σφράγισε καί ἀποδέχτηκε ὁ Θεός.

Ποιός θά μετακινήσει τήν κληρονομιά τοῦ Θεοῦ; Ποιός μπορεῖ νά τά μετακινήσει αὐτά;

Ἀπομένει σέ ἐμᾶς νά ἀγαπάμε τόν Θεό καί τούς Ἁγίους.

Σταματήστε καί στό πιο φτωχό ἐρημοκλήσι, κοιτάξτε το, κάνετε τό σταυρό σας καί πέστε:

Στά αἵματα καί στίς θυσίες Ἁγιοί μου, σέ ὅ,τι προσφέρατε, αὐτό προσκυνῶ, αὐτό τιμῶ καί αὐτό δοξάζω!

Αὐτή εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία μας, μιὰ πορεία μαρτυρίου, ἕνας δρόμος πρός τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ὅταν πέθανε ὁ Ὅσιος, ἐπῆραν οἱ Χριστιανοί τό ἱερό λείψανο καί ἐναπέθεσαν αὐτό τό θησαυρό τῆς πίστεως σέ μιὰ λάρνακα καί τό προσκυνοῦσαν στό Προκόπι τῆς Καππαδοκίας.

Οἱ Τοῦρκοι τό ἔρριξαν στήν φωτιά. Εἶδαν ὅμως, τότε, ζωντανό τόν Ἅγιο μέσα στήν φωτιά, πέταξαν τά ὄπλα τους καί ἔφυγαν. Τήν ἄλλη ἡμέρα οἱ Χριστιανοί πῆγαν νά δοῦν μήπως σώθηκε κάτι, καί εἶδαν μέσα στίς στάχτες καί τά κάρβουνα, ὅτι εἶχαν καεῖ ὅλα τά ξύλα καί τό σῶμα τοῦ Ἁγίου μέσα στή θερμή τέφρα τῆς φωτιᾶς χωρίς νά ἔχη καῖ, παρά νά ἔχη πάρη αὐτό τό σκοῦρο χρώμα.

Ἀκόμη τό ἱερό λείψανο τοῦ Ἁγίου διατηρεῖ τήν εὐλυγισία του.

Τό 1922-24 πού ἔγινε ἡ καταστροφή στήν Μικρά Ἀσία, οἱ πρόσφυγες τό ἔφεραν ἐδῶ καί θεμελιώθηκε ὁ Ναός. Τώρα συμπληρώθηκαν 82 χρόνια...

Τό Ἴδρυμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου συμμετέχει σέ ἔργα ἀγάπης τῆς Μητροπόλεώς μας. Ἔχουμε δύο γηροκομεῖα (Χαλκίδος καί Ἰστυαίας), βοηθοῦμε παιδιά μέ κατασκηνώσεις κοντά στά Λουτρά Αἰδηψοῦ ὅπου σέ 29 κτίρια φιλοξενοῦμε τό καλοκαίρι χίλια (1.000) παιδιά γιά νά μποροῦν κοντά στήν ξεγνοιασιά νά ἀκοῦνε καί τό λόγο τῆς Μάνας-Ἐκκλησίας, γιατί στήν ἐποχή μας πολλοί θέλουν νά διαφεντεύουν τά παιδιά. Ἡ Ἐκκλησία κάνει τό καθήκον της καί μεταδίδει τό λόγο τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτό τό λόγο τοῦ Θεοῦ μεταδίδει καί ὁ κ. Στυλιανός καί νά εἶστε βοηθοί του. Τήν ὥρα πού λειτουργοῦμε ἔρχονται ὅλοι οἱ ἐργάτες καί μπαίνουν στήν μνήμη μου καί τούς μνημονεύω χωρίς ἐγώ νά τό θέλω. Ἔρχονται μόνοι τους. Τό θέλει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης. Τό θέλει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἀνάβουμε ἕνα κεράκι κάθε μέρα γιά ὅλους πού πέρασαν καί περνοῦν ἀπό τόν Ἅγιο Ἰωάννη. Αὐτή εἶναι ἡ ταπεινή μας προσφορά στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Μιά οἰκογένεια στήν Ἀθήνα δέχτηκε ἕνα μεγάλο πλήγμα· τό παιδί τους ὁ Βασιλάκης, Ε΄ Δημοτικοῦ, ξαφνικά ἔχασε τό κέφι του, κλείστηκε στό σπῆτι, ἄρχισαν ἐξετάσεις καί διαπιστώθηκε «μυελογενής λευχαιμία», μετά ἀπό παρακέντηση πού ἔγινε στήν σπονδυλική στήλη. Ἄρχισαν οἱ χημειοθεραπείες, πέφτουν τά μαλλιά τοῦ παιδιοῦ καί πρέπει νά ἔχη μεγάλη ἀντοχή κανεῖς. Ἔχανε τό παιδί τίς δυνάμεις του.

Μιά βραδιά, μεσάνυχτα, φωνάζει τήν μητέρα του.

–Μανούλα θέλω μία χάρη. Νά με πᾶτε στὸν Ἅγιον Ἰωάννη τὸν Ρῶσο.

–Πῶς, παιδί μου, σκέφθηκες τὸν Ἅγιον αὐτὸν ἀνάμεσα σέ τόσους Ἁγίους;

–Θυμᾶσαι πού πήγαμε ἐκδρομὴ πέρσι; Εἶχαμε πάρει καὶ τὸ βιβλίο μὲ τὴν ἱστορία καὶ τὰ θαύματά του. Ἀπόψε, μόλις τελείωσα νά τὸ διαβάζω, ἄκουσα μέσα μου μία φωνή, σά νά μοῦ εἶπε: ἔλα Βασιλάκη στήν ἐκκλησία μου καὶ θά σέ κάνω καλά καὶ σένα.

Ἦρθανε. Τό παιδί νά βλέπατε πῶς προσπαθοῦσε νά πιαστῆ ἀπὸ τὴ ζωὴ. Πῆγε κοντά, προσκύνησε. Ἄνοιξε τὰ χεράκια του, προσευχόταν, κατόπιν βάζει τὸ σκουφάκι καὶ τὴ ζώνη τοῦ Ἁγίου. Καὶ τὸ πῖο ἀπλό ἀντικείμενο μπορεῖ νά μεταφέρῃ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ. Ἡ μάνα του νά κλαίῃ κοντά στό ἅγιο λείψανο, καὶ τότε τῆς λέει τὸ παιδί:

–Μανούλα μου μὴν κλαῖς! Μ' ἔκανε καλά ὁ Ἅγιος Ἰωάννης.

–Πές μου, παιδί μου, πῶς;

–Σταμάτησε τὸ μούδιασμα στό σῶμα καὶ ὁ πόνος στή μέση μου καί, ἐκτός ἀπὸ αὐτό, ἦρθε μέσα μου χαρά. Χαίρομαι πού θά ξαναγυρίσω στό σχολεῖο μου.

Φύγανε καὶ δέν εἶπαν σέ κανέναν τίποτα. Γύρισαν στήν Ἀθήνα. Πῆγαν στό Νοσοκομεῖο. Ἔγιναν νέες ἐξετάσεις καὶ ὁ καθηγητὴς εἶπε πῶς, μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῆς παρακεντήσεως, τώρα πιά σταματᾶμε τίς χημειοθεραπεῖες γιατί ἀρρώστεια δέν ὑπάρχει πλέον. Τότε ἡ μάνα εἶπε τί εἶχε ζητήσει καὶ τί εἶχε κάνει μόνο του τὸ παιδί, καὶ εἶπε ὁ γιατρός:

–Αὐτά εἶναι πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, εἶναι στήν σφαῖρα τῆς πίστεως. Νά εὐχαριστήσετε τὸν Ἅγιο γιατί τὸ ἐξιτήριο τὸ ὑπέγραψε ἓνας Ἅγιος.

Τὸν Ἰούνιο τελείωσε τὸ Δημοτικὸ ὁ Βασιλάκης καὶ εἶναι ὅπως θέλῃ ὁ Θεός.

Τέτοια θαυμαστά γεγονότα γίνονται καὶ θά γίνονται πάντα, καὶ εἶναι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός θαυματουργεῖ διὰ τῶν Ἁγίων. Τό κάθε σπῖτι ἔχει τὰ δικά του προβλήματα, στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρῶτα νά τὰ λέμε τὰ προβλήματά μας, στήν Παναγία μας, στοὺς Ἁγίους μας καὶ βάλτε καὶ τὸν δοῦλο τοῦ Θεοῦ Ἅγιο Ἰωάννη μεσίτη καὶ ἔχει πάντα ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

* * *

Στά πατρικά καὶ ἀδελφικά, πηγαῖα καὶ διδακτικά λόγια τοῦ σεβαστοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Ἰωάννου Βερέζου, προΐσταμένου τοῦ ἱεροῦ Προσκυνηματος, ἀνέφερε τὰ ἐξῆς ὁ ὑπεύθυνος τῆς προσκυνηματικῆς ἐκδρομῆς κ. Στυλιανός:

Μετὰ 40 καὶ πλέον χρόνια εὐδόκησε ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ νά ξαναβρεθοῦμε στὸν ἱερό χῶρο τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς ὀδήγησε καὶ οἱ πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου καὶ βρεθήκαμε ἐδῶ. Τότε εἶχαμε εὐλάβεια, ζῆλο, πόθο καὶ νοιώθαμε ὅτι μᾶς εἶχε πάρει ὁ Ἅγιος ὑπὸ τὴν ἄμεση προστασία του. Κατόπιν, ἀπὸ ἀμέλεια καὶ ἀπροσεξία μου, ἐμειώθηκε ὁ ζῆλος μας καίτοι ὁ Ἅγιος εἶναι ὁ ἴδιος πρὸς πάντα. Ἐμεῖς δέν μένουμε θερμοὶ στήν πίστη καὶ ἀποστερούμεθα εὐεργεσιῶν καὶ πνευματικῶν δωρεῶν.

Ὅταν ἦλθα ἐδῶ γιὰ πρώτη φορά ὁ π. Ἰωάννης ἦταν λαϊκὸς ἱεροψάλτης καὶ βλέπω, μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια, τὸν σεβαστὸ πατέρα Ἰωάννη, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τίς πρεσβεῖες τοῦ Ἁγίου, μὲ τὴν ἴδια ὑποδειγματικὴ ἀφοσίωση, συνέπεια καὶ εὐλάβεια νά διακονῆ τὸ προσκύνημα.

Ἐμεῖς σήμερα εἶναι σά νά ἤρθαμε σ' ἓνα πνευματικό πανεπιστήμιο. Πήραμε πολλά καί εὐχῆς ἔργον νά τά ἀξιοποιήσουμε καταλλήλως. Τότε θά εἶμαστε πράγματι καλοί ἐργάτες, ἄν προσαυξήσουμε τά δῶρα πού ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ εὐδόκησε νά μᾶς προσφερθοῦν σήμερα ἀπό τόν π. Ἰωάννη, πού τά ζεῖ καί τά ὁμολογεῖ.

Ὁφείλουμε θερμές εὐχαριστίες πρὸς τόν Θεό καί τόν Ὅσιο γιατί, μέ αὐτή τήν ἱεραποδημία, τονώθηκε ἡ ἀσθενής πίστη μας καί θά μᾶς βοηθήσει στήν διόρθωση ἠθικῶν πληγῶν, πού ἔχουμε, καί στήν ἀνοδική πνευματική μας πορεία...

* * *

Τροπάριον τῶν αἰῶν

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν ἀκαθάρτοις συνῶν, Ἰωάννης ὁ ἔνθεος, καθαρὸς τῷ σώματι, καί ψυχῇ ὅλος γέγονε, κοιτῶνα ἔχων, τό ἱποστάσιον, τροφήν τὰς ὕβρεις καί τά λακτίσματα, τήν τε γυμνότητα, καί τό ψῦχος ἅπαντα διὰ Χριστόν, ἦνεγκε στερρότατα, ὁ τρισμακάριστος.

Παράκληση στόν Ὅσιο Ἰωάννη

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσος εἶναι ἓνας ἀπό τοὺς πῖο γνωστούς, τοὺς πῖο δημοφιλεῖς καί τοὺς πῖο ἀγαπημένους ἀγίους τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί πέρα ἀπ' αὐτήν. Κυρίως γιατί ἡ παντοδυναμία καί ἡ πανσοφία τοῦ Θεοῦ διατηρεῖ μρωμένο καί ἀκέραιο τό μαρτυρικό του σῶμα – Ἱερό Λεῖψανο –. Στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στή γῆ, ἓνα Ἱερό Λεῖψανο διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στή ζωή τῶν Χριστιανῶν ἐφόσον τοὺς ἐπηρεάζει πνευματικά καί δημιουργεῖ στίς ψυχές τους πνευματική ἔξαρση, ἱερό δέος, σεβασμό καί εὐλάβεια μπροστά στό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ σεβάσμια Λάρνακα πού περιέχει τόν ἀνεκτίμητο αὐτόν πνευματικό θησαυρό, πηγάζει ἰάματα, θεραπεύει καρκινοπαθεῖς, παράλυτους, δαιμονισμένους, ἐπιστρέφει παραστρατημένους, εὐφραίνει πνευματικά τοὺς πιστούς καί παρέχει ἄφθονη τῆ χάρη πού ἔλαβε ἀπό τήν ἀέναη πηγὴ τοῦ Παναγίου Πνεύματος!

Ὅταν ψάλλουμε Παράκληση μπροστά στό Ἱερό καί Σεβάσμιο Λεῖψανο, παρακαλοῦμε τόν Ὅσιο νά ἱκετεύσει μέ τήν παρρησία του στόν Κύριο, νά στείλει ἀπ' τοὺς Οὐρανοὺς φῶς στά σκοτεινά μονοπάτια τῆς κουρασμένης μας πορείας, δύναμη, παρηγοριά καί ἐνίσχυση στόν ἀγῶνα τῆς ζωῆς.

Πόσες καί πόσες φορές δέν γίναμε μάρτυρες αὐτῆς τῆς ἐργασίας πού κάνει νυχτοῦμερα ὁ Ὅσιος Ἰω-

άννης. Τήν προσφορά τῆς ψυχῆς πού καίγεται κυριολεκτικά, τοῦ ἀνθρώπου πού πάσχει, τήν παράκληση τῶν χειμαζομένων πιστῶν, τήν νοιώσαμε, ἄγγιξε τά σωθικά μας, ἀλλοιωθήκαμε τήν ὥρα πού οἱ πιστοί ἀναπέμπουν πρὸς τόν Ὁσιο μαζί μας τήν δέηση τῆς ἰάσεως, τόν αἶνο, παρακαλώντας τον νά μεταφέρει τά αἰτήματα στόν Ὑψιστο Κύριο, στό ὑποπόδιο τῶν ποδῶν Του! Καί εἶδαμε τήν ἀπάντηση! Τό θαῦμα! Πόσες καί πόσες φορές!

Μία ἀπάντηση

Γεωργία, παιδί μου, κάνε κουράγιο, βάλε ὄση δύναμη ἔχεις, πίεσε πιά τόν ἑαυτό σου ἕως ἐκεῖ πού φθάνει, ἄκουσες τούς γιατρούς, σοῦ τό εἶπαν ἀγαπημένο μου κορίτσι, σοῦ τό εἶπαν, θά πεθάνεις.

Ἄγωνίζεται ἡ μάνα νά πείσει τήν κόρη της νά φάει λίγη στερεή τροφή. Χρόνια τρέφεται μέ συνθετική τροφή καί τελευταία μόνο σέ ὑγρή-ρευστή κατάσταση.

Ἡ ἕνα ἀποσκελετωμένο Ἀφρικανόπουλο, ἀπ' αὐτά πού ἡ ἀνθρωπιά μας ἔχει ἐγκαταλείψει, ἔβλεπε τήν ὥρα πού πεθαίνει ἢ τήν Γεωργία, ἦταν τό ἴδιο.

Οὔτε φαγητό, οὔτε ψωμί ἤθελε νά δεῖ μπροστά της. Εἶχε χρόνια νά αἰσθανθεῖ πείνα, νά πεῖ τή λέξη πεινῶ. Μάταια ἡ μάνα τήν παρακαλεῖ.

Ἐφθασαν οἱ δύο τους στό Ἱερό Προσκύνημα τοῦ Ὁσίου, ἐδῶ στό Προκόπιο τῆς Εὐβοίας. Καί νάβλεπε κανεῖς τή μάνα τήν ὥρα πού ἔφερνε τήν κόρη της μπροστά στό Ἱερό Λείψανο. Συνεπαρμένη, ἀλλοιωμένη ἢ μορφή της πού ἦταν ἕνα μέ τόν πόνο. Τά δάκρῦά της πικρά ἀυλακώνουν τό κουρασμένο καί ρυτιδωμένο πρόσωπο. Ἄγιε τοῦ Θεοῦ! Δές ἐτοῦτο τό ἄρρωστο,

τό βασανισμένο μου σπλάχνο, τήν κόρη μου. Τελευταία μου ἐλπίδα εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, βοήθησέ μας Ἄγιέ μου, δῶς' της δύναμη καί κουράγιο νά κερδίσει τή ζωή πού τῆς ἔδωσε ὁ Θεός.

Ἀρχίζει ἡ παράκληση:

«Τῷ Ἰωάννη οἱ πιστοὶ νῦν προσδράμωμεν,
οἱ ἐν δεινοῖς καὶ συμφοραῖς, καὶ προσπέσωμεν,
ἐν εὐσεβείᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς»
Ὅσιε, βοήθησον,
ἐφ' ἡμῖν σοῖς ἰκέταις, πρόφθασον
καὶ λύτρωσαι τῆς παρουσίας ἀνάγκης·
μή παραβλέψης δέησιν θερμῆν
τῶν προσφευγόντων τῇ σκέπῃ σου, Ἄγιε».

Ὁ ἱερεὺς συνεχίζει τήν Παράκληση. Στόν ἀντίλαλο ἀκούγεται ὁ πικρὸς ἀναστεναγμὸς τῆς μάνας, στό σβήσιμο τῆς φωνῆς προβάλλει ἡ θωριά τῆς στεγνωμένης μορφῆς τῆς κόρης.

Ἐχεις βεβαιώσει, Κύριε, διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν Ἁγία Γραφή: «Κἀγώ, τόν δοξάζοντά με, ἀντιδοξάσω». Καί εἶδε ὁ ἱερέας αὐτή τήν ἀπάντηση – ὑπόσχεση – τοῦ Κυρίου καί ἔνοιωσε νά πραγματοποιεῖται ἡ δόξα αὐτή, τήν ὥρα ἐκείνη.

Τελείωνε ἡ Παράκληση ὅταν τό ἄγγιγμα τῆς Χάρης τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου εἶχε περάσει στήν κοπέλα, στήν μάνα, στόν Ἱερέα. Ὅταν ἡ ἄλλη, ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ περνοῦσε σάν θεραπευτική δύναμη στήν ἀσθένεια, στό ἀνήμπορο κορίτσι διὰ τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγιασμένου αὐτοῦ Κειμηλίου τῆς πίστεως.

Τήν ὥρα τῆς ἐπέμβασης αὐτῆς τοῦ Θεοῦ δονεῖται μυστικά ἡ κτίση γύρω, τό εἶναι τοῦ ἀνθρώπου... Γυρίζει ἡ κόρη, βλέπει τή μάνα! Στιγμές μοναδικές! Μιλάει ἄλλος! Μιλάει ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἁγιωσύνη!

Κοιτάζει ἡ μάνα, ὀρθώνεται τό βλέμμα της, μένει στήν ἀλλαγμένη μορφή τῆς κόρης.

–Μάνα πεινώ...!

–Ναί παιδί μου!

Ἄγκαλιάζει ἡ μάνα τήν κόρη καί μένουν ἐκεῖ ἐνωμένες. Κλαῖνε μέ δάκρυα εὐγνωμοσύνης, δάκρυα ἀνέκφραστης χαρᾶς! Σκύβουν καί ἀκουμποῦν στό αἰώνιο θησαύρισμα, τό Ἱερό Λεῖψανο.

Ἡ ἀπάντηση δόθηκε καί ἡ Γεωργία ἀποκαταστάθηκε στή ζωή! Εἶναι λίγα τά θαύματα, οἱ ἐπεμβάσεις αὐτές τοῦ Θεοῦ διά τῶν Ἁγίων Του, ἀρκετά ὅμως γιά νά σημαδεύουν καί νά δείχνουν τήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν μελῶν της στή γῆ.

«Ζεῖ, Κύριος, Παντοκράτωρ»!

Ὁ Θεός θαυματοργεῖ διά τῶν Ἁγίων Του! Πίσω ἀπό κάθε θαυμαστό γεγονός κρύβεται ἡ Παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ.

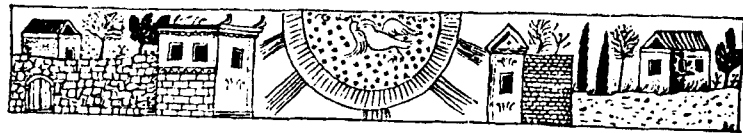
«Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος»!

(Ἀπό τόν παρακλητικό κανόνα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, ἐκδόσεως τοῦ εὐαγοῦς Ἰδρύματος «Ὁσιος Ἰωάννης ὁ Ρώσος», Προκόπιο Εὐβοίας).

* * *

Ἁγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν.

Δειναῖς πιεζόμενος συμφοραῖς, πρὸς σέ ἐπιρρίπτω, καί τό σῶμα καί τήν ψυχὴν δεόμενος σοῦ ὅσιε Πάτερ, ἐκ λυπηρῶν καί δεινῶν με λυτρώσασθαι.

100 χιλιόμετρα πορεία

Στήν Ἰστιαία, πόλη τῆς βόρειας Εὐβοίας, γεννιέται βρέφος μέ τά πόδια γυρισμένα καί κολλημένα στίς πλάτες του. 3 1/2 χρόνια οἱ γονεῖς ἀγωνίζονται μέ τούς γιατρούς. Μετά ἀπό ἀλλεπάλληλες ἐγχειρήσεις οἱ γιατροί ἀποκόλλησαν τά πόδια ἀπό τούς ὤμους τοῦ παιδιοῦ καί τά ἔφεραν στήν εὐθεία τους.

Ὅτι εἶχαμε νά κάνουμε τό κάναμε, τό παιδί ὅμως δέν θά περπατήσει, γιατί σχεδόν δέν ὑπάρχουν νευρῶσεις στά πόδια του. Πηγαίνετε καί ὅπως σᾶς ἔχει ὁ Θεός. Στό σπίτι ὁ πατέρας βλέποντας τό παράλυτο παιδί θυμήθηκε τόν Ὁσιο Ἰωάννη καί λέει μέ ἓνα πόνο ἀβάσταχτο: Ἄη Γιάννη μου, πῶς θά βλέπω σ' ὄλη μου τή ζωὴ αὐτό τό δύσμοιρο παιδί μου κατάκοιτο; Πῶς θά σηκώσω αὐτό τό φορτίο; Ἐχεις κάνει τόσους καί τόσους καλά σ' ὄλο τόν κόσμο, κάνε καί τοῦτο τό φτωχό νά στεριώσει στά πόδια του, νά περπατήσει! Ευπόλητος θά ἔρθω στή χάρη σου. Δέν μοῦ ἔχει ἀπομείνει τίποτε νά φέρω δῶρο στή χάρη σου. Ἐνα ζωντανό ἀρνάκι ἔχω μόνο στόν κῆπο, αὐτό θά σοῦ φέρω.

Καί κίνησαν ξυπόλητοι, πότε ὁ πατέρας τό παιδί, πότε ἡ μάνα τό ἀρνί στόν ὄμο τους, δύομισυ μέρες καί νύχτες μέσα στά δάση καί τούς γκρεμούς τῆς βόρειας Εὐβοίας. Ἀπό τήν Ἰστιαία ἕως τό Προκόπιο περπάτησαν μόνοι μέ τήν κρυφὴ ἐλπίδα ὅτι ἓνας Ἅγιος θά ἄκουγε τούς πόνους καί θά ἔδινε ὅ,τι ποθοῦσαν. Στήν Ἐκκλησία τοῦ Ὁσίου γίνεται θερμὴ παρά-

κληση στον Άγιο, μπροστά στο Ίερό Λείψανο. Λές και τ' άρνάκι κατάλαβε τον πόνο των άφεντικων του και βελάζει και αυτό μέσα στην Έκκλησία πού τό έδεσε στην Ίερή Λάρνακα του σκηνώματος ο πατέρας. Ψάλλει ο ιερέας, κλαΐνε πατέρας και μάνα, βουβό τό παιδί κοιτάζει ξαπλωμένο επάνω στο μάρμαρο πού στηρίζεται ή Λάρνακα του Όσίου, βελάζει τό άρνάκι-τάμα, και όλα μαζί είναι ένας ύμνος, ένας πόνος άβάσταχτος, ένα δράμα από τά άμέτρητα πού ζούν συνάνθρωποι δίπλα μας και δέν τούς παίρνουμε πολλές φορές είδηση.

Τό βράδυ δέν θέλουν οί γονεΐς νά κοιμηθοϋν στον ξενώνα της Έκκλησίας ή σέ ξενοδοχείο, παρά στρώνουν ένα στρωσίδι μπροστά στην κλειδωμένη πόρτα της Έκκλησίας. Περασμένα μεσάνυχτα. Ό πατέρας ξυπνάει τό παράλυτο παιδί του. Ξυπνάει ή γυναίκα του και του λέει: Άναστάση τί ώρα είναι, γιατί ξυπνάς τό παιδί, τί τό θέλεις; Ξύπνα γυναίκα και ο Άγιος έχει κάνει τό θαϋμα του! Σήκω παιδί μου, αΐντε, ρίξε μου λίγο νερό νά πιω. Στην άκρη ήταν ένα κανάτι μέ νερό. Δέν διψάει για νερό ο πατέρας. Διψάει νά δει τό θαϋμα. Και τό παιδί σηκώνεται και κάνει τά πρώτα βήματα της ζωής του!

Οί γονεΐς μέσα στη νύχτα φωνάζουν. Ξυπνάει τό χωριό, ξυπνάνε οί ξένοι προσκνητές και ζούν τό θαυμαστό γεγονός της ενέργειας του Θεού διά του Άγίου Του.

Και από τότε κάθε χρόνο ένα λεβεντόπαιδο, μ' ένα ζωντανό άρνάκι στην άγκαλιά του, κάθε χρόνο προς τό φθινόπωρο, φέρνει τό τάμα της ζωής του στον Όσιο. Άγκαλιάζει τό Ίερό Λείψανο και τό άσπάζεται πολλές φορές και γυρίζει στον άγώνα της ζωής.

19-9-76

«Ίωάννης Ρώσος»

Δύο ώρες περίπου προσευχόταν κλαίγοντας ο κ. Κωνταντίνος Πολυχρονίου, ανώτερος κρατικός υπάλληλος μπροστά στη Λάρνακα του Όσίου. Φορούσε πιζάμες και ένα ταξί τον περίμενε στη Βορεινή πύλη της Έκκλησίας. Όταν τελείωσε τή μυστική του συνομιλία μέ τον Όσιο, ξεκίνησε μέ άργά βήματα, σέρνοντας τίς παντόφλες στο δάπεδο και προχωρούσε προς την έξοδο. Τόν σταματήσαμε για λίγο, αν θά ήθελε νά μās πει γιατί έκλαιγε τόση ώρα, γιατί δέν ήταν ντυμένος κανονικά άφου ήρθε στην Έκκλησία και αν επιθυμούσε νά του δώσουμε δωμάτιο στον ξενώνα νά άναπαυθει λίγο.

—Όχι πάτερ, μέ ξεκούρασε για πολλά χρόνια ο Άγιος, αυτός ο μέγάλος και θαυματουργός γιατρός πού υπηρετείτε. Σήμερα τό πρωϊ στον «Ευαγγελισμό», στο Νοσοκομείο, ήρθε ή γυναίκα μου νά μέ δεϊ. Έχει περάσει δεκαετία και πλέον νά σταθω όρθιος όπως μέ βλέπετε τώρα. Μία χρόνια πάθηση του νευρικού συστήματος και μία άρρώστια πού είχα περάσει μου έφεραν άναπηρία τόση πού έχασα τή θέση μου, πήρα πρόωρα σύνταξη και όδηγήθηκα στα Νοσοκομεία γιατί μετά τό δεύτερο χρόνο είχα πάνω από 80% παράλυση των κάτω άκρων. Η παράλυση, ή κακή ψυχολογική κατάσταση, ή πρόωρη έξοδος μου από τή δραστηριότητα της ζωής μέ όδηγοϋσαν σέ μαρασμό, σχεδόν τό θάνατο.

Σήμερα, λοιπόν, τό πρωϊ ή γυναίκα μου ήρθε στο Νοσοκομείο, μέ βρήκε νά κοιμάμαι, δέν μέ ξύπνησε, παρά κάθησε δίπλα στο κρεβάτι μου σέ μιά καρέκλα.

Γιά λίγα δευτερόλεπτα τήν πήρε ὁ ὕπνος. Βλέπει σέ ὄνειρό της ὅτι στό διπλανό θάλαμο γινόταν ἐπισκεπτήριο γιατρῶν. Ἀνάμεσά τους ἦταν ἕνας ἄγνωστος ξένος γιατρός. Τόν πλησιάζει ἡ γυναίκα μου καί τοῦ λέγει: Γιατρέ μου εἰσθε ξένος; Σᾶς βλέπω γιά πρώτη φορά στό Νοσοκομεῖο. Σᾶς παρακαλῶ στό διπλανό θάλαμο ἔχω τόν ἄνδρα μου πάνω ἀπό δέκα χρόνια παράλυτο. Οἱ γιατροί μου ἔχουν πεῖ τήν ἀλήθεια ὅτι χάνω τόν σύντροφό μου. Χάνω τό στήριγμά μου. Θά πεθάνει ὁ σύζυγός μου. Ἐλᾶτε, γιατρέ μου, νά τόν δεῖτε, νά τοῦ δώσετε κουράγιο, νά μᾶς πῆτε κάτι καί σεῖς.

— Πήγαινε, κυρία μου, περίμενε, θά δῶ καί τό σύζυγό σου.

— Ναί, γιατρέ μου, πέστε μου τό ὄνομά σας, νά σᾶς περιμένω.

— Ἰωάννης Ρῶσος, τῆς ἀπαντᾶ.

Ευπνάει, πετιέται ἀπό τό κάθισμά της! Μέ βλέπει πού προσπαθῶ μόνος μου, στηριγμένος στούς ἀγκῶνες μου, νά σηκωθῶ.

Βοήθησέ με, γυναίκα, τῆς λέγω, κάποιος μέ κρατάει ἀπ' τίς μασχάλες καί μέ σηκώνει, βοήθησε καί σύ. Σηκώθηκα, πάτησα στό ἔδαφος, ὅταν τά κλάματα τῆς γυναίκας μου εἶχαν φέρει γύρω μας γιατρούς καί βοηθητικό προσωπικό. Ὁ υπεύθυνος γιατρός τοῦ τμήματος, ἕνας πιστός χριστιανός, συγκλονίζεται ἀπό τή διήγηση τῆς συζύγου μου καί προτρέπει: Κύριε Πολυχρονίου ὅπως εἶσαι, μή ζητᾶς νά ἀλλάξεις τίς πιζάμες σου, φύγετε, πάρτε ταξί στήν εἴσοδο τοῦ Νοσοκομείου καί πηγαίνατε στό Πνευματικό θεραπευτήριο στήν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, πού εἶναι στήν καταπράσινη κοιλάδα τοῦ Προκοπίου τῆς Εὐβοίας, ὅπου καί ὀλόκληρο τό ἱερό του Λεῖψανο. Πηγαίνατε, πέστε τό μεγάλο σας εὐχαριστῶ καί γυρί-

στε γιά τό ἐξιτήριο πού αὐτή τή φορά —σπάνια βέβαια τό ὑπογράφει ὄχι γιατρός ἀλλά ἕνας Ἅγιος! Καί σάν χριστιανός καί σάν ἐπιστήμονας ὅ,τι εἶπα τό πιστεύω. Πάνω ἀπό τήν ἐπιστήμη μας εἶναι ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ καί τῶν Ἁγίων Του. Αὐτά μᾶς εἶπε, πάτερ. Αὐτά βλέπετε. Δῶστε μας καί σεῖς τήν εὐλογία σας.

Αὐτά εἶπε, αὐτά εἶδαμε ἀπό τόν εὐλογημένο αὐτό ἄνθρωπο πού μέ τά κλάματά του (οἱ ἄνδρες γιά νά κλάψουν πρέπει κάτι τό πολύ σοβαρό νά συμβαίνει) ἔλεγε στόν Ἅγιο ἐκεῖνο τό «εὐχαριστῶ» πού εἶναι πρόθυμοι νά τό ποῦν ὅσοι ἄρρωστοι στά Νοσοκομεῖα, στά παντός εἶδους Νοσηλευτικά Ἰδρύματα καί Ἄσυλα ἀνιάτων περιμένουν κάποιον Ἄγγελο, κάποιον Ἅγιο, τόν ἴδιο τόν Κύριο νά ταραξοῦ τά νερά γιά νά μποῦν σ' αὐτό τό μυστήριο πού λέγεται θαυματουργική θεραπεία, πού ὄντως γίνεται κατά καιρούς σέ ἀσθενεῖς πού ὁ Θεός ἐπιλέγει μέ τά δικά Του κριτήρια, σχεδόν ἄγνωστα σέ μᾶς.

22-2-84

* * *

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπέρ ὑμῶν.

Λιμένα σε ἐν κινδύνεις ἔχομεν, καί ἐν θλίψεσι προστάτην, παμμακάρ, καί παντελῆ συμφορῶν σωτηρίαν, καί ποταμόν δωρεῶν ἀνεξάντλητον, καί βρύσιν εὐεργεσιῶν, καί πηγὴν ἰαμάτων ἀένναον.

Ἀπό τή Μέκκα τῆς Ἀραβίας στό Προκόπιο τῆς Εὐβοίας

Ἐνα πιάτο φαγητό θαυματουργικά τό ἔστειλε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσος ἀπό τό Προκόπιο τῆς Μ. Ἀσίας στήν Μέκκα τῆς Ἀραβίας. Εἶναι ἀπό τά πρῶτα θαύματα πού μαρτυροῦν τήν παρρησία του μπροστά στό Θεό διότι νεώτατο παλληκάρι ζώντας μέσα στό μαρτύριο γιά τήν Ὁρθοδοξία ἀφήνει ἔκπληκτους τούς ἐχθρούς τῆς Χριστιανοσύνης καί στηρίζει τό φρόνημα τῶν πιστῶν. Ἡ ἱστορία κατέγραψε τό θαῦμα πού ἔγινε μπροστά στά ὀρθάνοιχτα ἀπό θαυμασμό μάτια τῶν Ὁθωμανῶν. Τό θαῦμα τῆς ἀποστολῆς τοῦ πιάτου πού ἀναφέρεται στήν βιογραφία του ἔχει ἱστορία 270 περίπου χρόνων καί εἶναι Παλαιοδιαθηκικῆς ὄλκῆς καί μεγαλείου. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ὄντως ὄπλισε τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας, μέ ὁμοιες δυνάμεις πνευματικές πού εἶχε ὄπλισε τούς Προφήτες, τούς Πατριάρχες καί ὄλους τούς Δικαίους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἐνας ἀπό τούς τέσσερεις ἱερεῖς πού ὑπηρετήσαν καί ὑπηρετοῦν τό ἱερό προσκύνημα τοῦ Ὁσίου θέλησε νά ταξινομήσει ὀρισμένα θαύματα τοῦ Ἁγίου νά συγκεντρώσει ἱστορικό ὕλικό καί νά καταγράψει ὅ,τι μέ τήν ἄγραφη παράδοση ἔφεραν οἱ Προκοπιανοί πρόσφυγες ἀπό τήν Μ. Ἀσία ἐδῶ. Σκοπός νά βγεῖ μιά πιά ἔμπλουτισμένη βιογραφία ἀπό τήν ζωντανή παράδοση τῶν προσφύγων πού σιγά σιγά φεύγουν ἕνας μετά τόν ἄλλο γιά τήν αἰωνιότητα.

Μιά μέρα ὁ ἱερέας πού ἀνέλαβε τήν καταγραφή γεγονότων καί παραδόσεων σχετικῶν μέ τόν Ὁσιο ἔ-

ψαλλε Ἐσπερινό ἄλλος του μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Ὁσίου, ἔλεγε τό «κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου...». Εἶχε φθάσει καί θυμιούσε τό ἱερό σῶμα τοῦ Ὁσίου. Ἡ ματιά του ἔπεσε στήν εἰκόνα τήν μεγάλη πού εἶναι στήν κεφαλή τῆς ἱερῆς Λάρνακας καί στό σημεῖο πού ὁ Ἅγιος εἶναι γονατισμένος καί προσεύχεται στό Θεό νά γίνει τό θαῦμα, νά στείλει ὁ Θεός τό χάλκινο πιάτο στήν Μέκκα τῆς Ἀραβίας. Ὁ ἱερέας εἶπε μέσα του: «Ἁγίε μου νά εἶχαμε ἕνα ἀντίγραφο αὐτοῦ τοῦ πιάτου, νά τό φωτογραφίσαμε γιά τή νέα βιογραφία σου!».

Πέρασε μία ἐβδομάδα καί φθάνει μία προσκυνήτρια ἀπό χωριό τῆς Σπάρτης, τῆς οἰκογένειας Λιναρδάτου. Βρίσκει τόν ἱερέα στήν εἴσοδο τῆς Ἐκκλησίας. «Πάτερ, εἰσθε ἐδῶ τῆς Ἐκκλησίας;». Σέ καταφατική ἀπάντηση, τοῦ λέει: «Τήν περασμένη ἐβδομάδα, τήν Παρασκευή τό βράδυ (ἦταν ἡ ἴδια ἡμέρα πού εἶχε ὁ λειτουργός ἐκφράσει τήν ἐπιθυμία του), εἶδα στόν ὕπνο μου τόν Ὁσιο Ἰωάννη καί μοῦ εἶπε: «Στά πράγματα πού ὁ πατέρας σου ἔφερε ἀπό τήν Μ. Ἀσία ἐδῶ καί εἶναι στό ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ σας, ἀνάμεσά τους βρίσκεται ἕνα χάλκινο πιάτο, νά τό καθαρίσεις καί νά μοῦ τό φέρεις στήν Ἐκκλησία μου στό Προκόπιο τῆς Εὐβοίας, νά τό ἀφήσεις γιά πάντα ἐκεῖ γιατί μοῦ χρειάζεται»».

Βγάζει ἀπό τήν τσάντα της τό χάλκινο πιάτο καί ἔκπληκτος ὁ ἱερέας βλέπει ὅτι εἶναι πανομοιότυπο μέ τό ἱστορημένο πιάτο τῆς εἰκόνας. Δακρύζει ὁ ἱερέας, ἀσπάζεται τό πιάτο, τό παίρνει στά χέρια του καί κατευθύνεται στόν Ἅγιο. Τό ἀφήνει στά χέρια, στό κρύσταλλο τῆς ἱ. Λάρνακας καί εἶπε στόν Ἅγιο: «Ἁγίε μου, τόσο πολύ παρακολουθεῖς καί κουράζεσαι μέ ἐμᾶς τούς ἁμαρτωλούς; Δόξα στόν Κύριό μας, δόξα σέ

σένα πού Τόν ἀγάπησες, Τόν ἐδόξασες καί εἶσαι μαζί Του αἰώνια. Ἄγιέ μου, σέ εὐχαριστῶ καί σέ δοξάζω».

Τό πιάτο βρίσκεται στόν Ὅσιο, στήν Ἐκκλησία του καί σύν Θεῷ θά μπεῖ στήν νέα βιογραφία ὅταν δεῖ τό φῶς τῆς δημοσιότητας.

30-10-76

«Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ!»

* * *

Ἔνα μπαστούνι!

Ἄν ἔρθετε στό προσκύνημα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, θά δῆτε ἓνα ἀπλό καί φτωχό δῶρο. Ἔνα μπαστούνι! Κρέμεται σάν λάφυρο στό προσκυνητάρι, μπροστά στόν Ὅσιο. Τό μπαστούνι εἶναι τῆς γιαγιάς Μαρίας Σιάκα ἀπό τό Φρέναρο τῆς Ἀμμοχώστου Κύπρου, πού δεκαοχτώ χρόνια ἦταν καμπουριασμένη καί τό πρόσωπό της ἀπεῖχε λίγο ἀπό τή γῆ. Στίς 11 Αὐγούστου 1978 τήν ἔφεραν οἱ δικοί της μέ ἄλλους ἑκατό Κύπριους στόν Ὅσιο Ἰωάννη. Τήν σήκωσαν στά χέρια γιά νά προσκυνήσει τό Ἱερό Λεῖψανο. Κοιτάζει ἡ πονεμένη γιαγιά τό μακάριο ὀλόσωμο σκῆνωμα καί κλαίει ζητώντας γιά τά πονεμένα γηρατεῖα λίγη θεϊκή βοήθεια. Εἶδε ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς της, εἶδε τόν πόνο της, ἀλλά καί τήν πίστη της. Μπροστά στά μάτια ὄλων, σάν ἓνα ἀόρατο χέρι, ἄρπαξε μέ τεράστια δύναμη τούς ὤμους της καί ἄργα ἄρχισε νά τῆς ξεδιπλώνει τό σῶμα! Τρίζει ἡ σπονδυλική στήλη καί παίρνει τήν πρώτη της θέση! Ἡ γιαγιά εἶναι ὄρθια! Οἱ συγχωριανοί της κλαῖνε. Οἱ καμπάνες τῆς Ἐκκλησίας σημαίνουν. Γίνεται εὐχαρι-

στήρια παράκληση ἀπ' ὄλους τούς Κυπρίους. Δέν συγκρατοῦν τά δάκρυά τους. Ὅποιος ἔχει τύχει νά βρεθεῖ τήν ὥρα πού γίνεται ἓνα θαῦμα μπορεῖ νά καταλάβει ἐτοῦτες τίς γραμμές. Στό τέλος ἀκούγεται ἡ φωνή τῆς γιαγιάς: «Ἴντα νά σοῦ δώσω παλλικάρι μου, Ἄγιέ μου, εἶμαι φτωχιάν, θά σοῦ δώσω τό μπαστούνι μου, ὅτι ἔμοῦ χρειάζεται μέχριν νά πεθάνω!».

Καί οἱ ἐφημερίδες τῆς Λευκωσίας: «Ἡ Μαρία Σιάκα μετά ἀπό τό προσκύνημα στήν Ἑλλάδα στόν Ὅσιο Ἰωάννη τόν Ρῶσο μπορεῖ καί βλέπει τούς συγχωριανούς της στό πρόσωπο γιατί κυρτωμένη ἐπί δύο σχεδόν δεκαετίες σερνόταν καί ἔβλεπε τή γῆ. Χάρι στό θαῦμα τοῦ Ἁγίου ἀνορθώθηκε καί εἶναι τελείως καλά».

11-8-78

* * *

Ἡ συγκύπτουσα Μαρία Σιάκα ἀπό τό Φρέναρο Ἀμμοχώστου ἀμέσως μετά τό θαῦμα μέ συμπατριῶτες της πρό τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ὁσίου. Κρατάει τό βιβλίο τοῦ Ὁσίου στά χέρια της.

Θεραπεύονται δύο αδελφάκια

Σ' ένα άπλό σπίτι, στή Λεμεσό τῆς Κύπρου, μία οικογένεια ζεῖ τό δράμα τῆς. Δύο παιδιά ἔχουν, 6 καί 8 ἐτῶν, μέ λευχαιμία. Γονεῖς καί ἐπιστήμη δίνουν τή σκληρή μάχη τῆς ζωῆς. Ὅσο βλέπουν τό μαραμένο καί χλωμό προσωπάκι, τή λυγισμένη θέληση καί ὄρεξη γιά ζωή καί παιχνίδι τῶν παιδιῶν τους τόσο ἡ καρδιά αὐτῶν τῶν γονιῶν σφίγγεται. Κάποιος τούς μιλάει γιά τόν Ὅσιο Ἰωάννη στήν Ἑλλάδα πού εἶναι ὀλόσωμος, ζωντανός, θαυματουργός. Γονατίζει ἡ πονεμένη μάνα, γονατίζει καί ὁ πατέρας μπρός στό εἰκόνισμα τοῦ σπιτιοῦ τους. Εἶναι βράδυ, ἡ φλόγα τοῦ καντηλιοῦ κάνει πιά χλωμά τά προσωπάκια τῶν παιδιῶν πού κοιμοῦνται δίπλα τους. Ἄγιε μου Γιάννη, λέει ἡ μάνα, κάνε μου τά παιδάκια καλά, πῶς ν' ἀντέξω σέ τοῦτο τό μαρτύριο, Ἄγιέ μου Γιάννη, ἔλα καί στό δικό μου σπίτι ἐδῶ στή Λεμεσό, μπές ἀπόψε καί δές γιά λίγο τόν πόνο μας! Ὁ πατέρας μέ βουβό κλάμα σηκώνεται, σηκώνεται μετά ἀπό ὦρα καί ἡ μάνα. Κοιμοῦνται. Ξημερώνει· μέ μία ἀπαντοχή κοιτάζει ἡ μάνα. Τί βλέπουν τά μάτια τῆς; Μιλάει στό σύζυγό τῆς νά δεῖ καί αὐτός. Τά προσωπάκια τῶν παιδιῶν τους δέν εἶναι χλωμά, εἶναι ἀπαλά ρόδινα. Τά ξυπνοῦν. Μέ λαχτάρα τά ἐτοιμάζουν. Ποῦ πηγαίνουν; Στόν καθηγητή τους. Μά, τούς λέει ἐκεῖνος, γιατί νά κάνουμε πάλι ἀνάλυση αἵματος, μήν κουράζουμε τά παιδιά, προχθές τά ἐξετάσαμε. Ἡ μάνα ἐπιμένει, ὁ πατέρας παρακαλεῖ. Ἡ ἐξέταση γίνεται καί τά ἐρυθρά αἰμοσφαίρια εἶναι κανονικά! Τό θαῦμα τῆς πίστεως εἶχε γίνει. Μετροῦν τό ὕψος τῶν παιδιῶν οἱ γονεῖς, ζυγίζουν τό βάρος τους καί φτιάχνουν ὁμοιώματα ὀλόσωμα ἀπό κερί. Μέ τό ἀεροπλάνο στήν Ἀθήνα καί ἀπ' ἐκεῖ στόν θαυμαστό

Ὅσιο Ἰωάννη ὅπου μπροστά του γονάτισαν μέ τά παιδιά γιά κείνο τό «εὐχαριστῶ» πού αὐτό μόνο θά μπορούσαν νά ποῦν τήν ὦρα ἐκείνη. Ἄφησαν πίσω δύο κέρινα ἀγάλματα πού στημένα ἀπό τότε στήν Ἐκκλησία μαρτυροῦν σέ ὄλους τά θαύματα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἁγίου Του.

30-6-80

Τά ἀνωτέρω πέντε θαυμαστά γεγονότα προέρχονται ἀπό τό βιβλίο «**Βίος καί νέα θαύματα τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου**», τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Ἰωάννου Βερνέζου, Β' ἔκδοση Ἱεροῦ Προσκυνηματος Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, Προκόπιον Εὐβοίας.

* * *

Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Μή ἀποστερήσης με, τῆς σῆς θερμῆς προστασίας, Ἰωάννη Ὅσιε ἀλλά θραῦσον δέομαι τῆ ἰσχύϊ σου, θράση τά ἀνίσχυρα, καί τά τοξεύματα, τῶν δαιμόνων τά ἀνέλπιστα· νόσων ἀπάλλαξον, καί πειρατηρίων καί θλίψεων, καί πάντας ἐλευθέρωσον, τῶν σατανικῶν ἐπιθέσεων· ἵνα σε γεραίρω, καί πόθῳ ἀνυμνῶ καί προσκυνῶ, καί μεγαλύνω σου, Ἄγιε, ἔργα τά θεάρεστα.

Μεγαλυνάριον

Τόν ἀστέρα πάντες τόν φαεινόν, τόν ἐκ Προκοπίου, ἀπαστράμωσαντα νοητῶς, ὀσίων τό κλέος καί Καπαδόκων δόξαν, τόν θεῖον Ἰωάννην ὕμνοις τιμήσωμεν.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

250 Χρυσοστομικά παραδείγματα
Πνευματικές ἐμπειρίες ἁγ. Ἰωάν. Κρονστάνδης
Λόγοι Ἁγ. Λουκᾶ Κριμαίας, τόμ. 3
Ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ τῆς Βίριτσα, Β' ἔκδοσις
Ἀποκαλυπτικό ὑπόμνημα τοῦ Μοτοβίλωφ
Καροπτρισμοί, π. Εὐσεβίου Β.
Γεροντικό Ρουμάνων Πατέρων
Ἐγκόλπιο Γεροντικό τοῦ 20οῦ αἰῶνος
Διδαχές πατρικές Γέροντος Φιλοθέου
Ἁγιασμένες μορφές τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας
Ὁ Γέροντας Παῖσιος Ὀλάρου τῆς Ρουμανίας
Οἱ πύλες τῆς μετανοίας πατρός Πετρωνίου
Ὁ Γέροντας Δομέτιος τοῦ Ριμέτς Ρουμανίας
Ψυχοφελεῖς διάλογοι τοῦ Γέρ. Ἀρσενίου
Βίος, λόγοι, νουθεσίες Γέρ. Ἀρσενίου Μπόκα
Ἡ πνευματική τέχνη τῆς σωτηρίας μας
Μετάνοια - Ἐξομολόγηση - Ἄφεση
Ἡ νέα ὁσία Φωτεινή τῆς Καππαδοκίας
Ἡ στολή τῆς ψυχῆς
Λαϊκό λειμωνάριο
Οἱ φόβοι τοῦ κόσμου καί ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ
Γιά νά μή πλανηθοῦμε ἀπό τόν Ἀντίχριστο
Ἀπίστευτα καί ὁμως ἀληθινά
Ὅπτασιές καί διηγήσεις γιά τήν ἄλλη ζωή
Τέλη ὁσιακά ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ
Περί ἁμαρτίας καί μετανοίας
Ἡ ζωή τῶν Ἁγίων εἰκονογραφημένη,
ἐκυκλοφόρησαν 23 τεύχη

Πληροφορίες στό τηλ.: 2310212659